

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

K narodni ravnopravnosti.

Članki v našem listu in v „Südsteierische Post“, v katerih so se utemeljevale in naštevale naše narodne terjatve nasproti južni železnici, vzbudili so na Dunaji vendar nekaj pozornosti. Naravno je, da odločujoči gospodje na Dunaji, večinoma Nemci po rodu in po mišljenju, neso baš navdušeni za naša narodna prizadevanja, očivestno je tudi, da se denarnim mogotcem, ki upravljajo in molzejo južno železnico nihče rad ne zamere, marveč da je napominanim gospodom Rothschildova skupina bolj pri srci, nego oddaljeni in prepohlevni narod slovenski, vajeni smo celo, da se zdaj pa zdaj naše zahteve zavračajo s kakim plitvim dovtipom ali pa zavlačujejo „ad calendae graecas“, takega odmeva pa, kakeršen je tiskan na uvodnem mestu v včerajšnjem „Fremdenblattu“, bi vendar nikdar ne bili pričakovali.

To že presega vse meje dostojnosti in je nerazumljivo, osobito pri listu, o katerem je znano, da je glasilo vlade, one vlade, ki je zapisala ravnopravnost in spravljivost na svoj prapor.

Dotični članek je kratek in se glasi: „Slovenci v Ljubljani in na južnem Štajerskem si prizadevajo, najkrepkeje izražati svoje narodnosti mlado zavest. V narodnih časopisih pojavljajo se terjatve „narodne ravnopravnosti na južni železnici“, terjatve, ki bi dosledno razširjene vsa slovenska pohlepna poželjenja zvodile „ad absurdum“. Na vse zadnje bi se Slovencem na Kranjskem, južnem Štajerskem in na Goriškem še dovolila zabava dvojnega jezika (Vergnügen einer Doppelsprachigkeit) do gotove meje, a zahtevanje, da naj bode nemščina, ki je sredstvo sporazumljenja mej narodi, „ravnopravna“ z narečjem (idiom) naroda slovenskega, to zahtevanje priča o silno razviti domišljavosti narodnih agitatorjev v slovenskih pokrajinah. Ista domišljavost kaže se tudi v čudnem stališču sedanjega slovenskega mestnega zastopa Ljubljanskega pri vprašanju o nemški šoli. Sme li pošten prijatelj ljudstva v Ljubljani prezirati vrednost nemške šole in upirati se pospeševanju znanja nemškega jezika? Oškodovanje nemških prebivalcev glavnega mesta kranjskega obsoja se samo po sebi. Mari mislijo narodni „exaltados“ v Ljubljani, da dejanski zastopajo interese svoje narodnosti, ako mlado svoje gospodstvo kompromitujejo z izrečno intoleroanco?“

To je ves članek. A kakor je kratek, pripočamo ga vsem rodoljubom, da si ga dobro zapamtijo, posebno pa naj si ga naši poslanci globoko zarežejo na rovaš, da o njem izpregovore resno, odločno besedo, če ne prej, vsaj pri budgetni debati. Ni nam sicer nič novega, če „Fremdenblatt“ zdaj pa zdaj pokaže smešno obličje nekdanjega „Kazimira“, čudili bi se celo, ko bi kdaj o Slovencih laskavo pisal, a vse ima svojo mero, in zahtevati smemo, da vladna glasila dostojneje pišejo in da se poprej o krajnih razmerah pouče, predno o njih pišejo.

Štirinajst poslancev pošiljamo Slovenci v državni zbor, ki vsi vedno in odločno podpirajo vlado, slednje glasila pa pišejo tako porogljivo o naših zahtevah ter priobčijo članek, o katerem celo „N. Fr. Presse“ pravi, da ga je čitala „zu unserer nicht geringen Verwunderung!“

Banalno bi bilo, zavračati pisca navedenega

članka glede vprašanja o nemški šoli v Ljubljani, ker se je ta predmet že do dobrega premedel, isto naj velja tudi o „oškodovanju nemških prebivalcev v Ljubljani“, ker se tudi ta pesem že predolgo ponavlja in menda že „Fremdenblattu“ samemu predsedu, česar pa ne smemo pozabiti, to je faktum, da se nam, kadar zahtevamo narodno ravnopravnost, ošabno rogajo vladna glasila, češ, da smo „domišljavi“ in „intolerantni“ ter nam namesto ravnopravnosti priporočajo znanje nemškega jezika. Ni li to sijajna ironija? Res je, kakor pravi pregovor: „Obljubiti in dati je preveč.“ Tega pregovora se tudi sedanja vlada dosledno drži. Ko je grof Taaffe nastopil vlado, obljubil nam je sladkih ust kruha ravnopravnosti. A tega kruha nismo dobili, namesto njega ponuja se nam kamen in še ta kamen v nedostojni obliki.

Nova postava proti delomrznim ljudem, potepuhom in prosjakom.

(Dalje.)

Še predvlaskim bil je v zbornici naših državnih poslancev učinjen nasvet, naj se ukrene postava, ki bode odstranila potepuštvu ter zatirala ljudi, ki jim delo mrzi in so opasni svojemu bližnjemu.

To dosežati imata novi postavi s 24. maja 1885:

Jedna (št. 89 drž. zak.), „s katero se ukrepjuje kazensko-pravna določila o tem, koga je dopuščeno držati v prisilnih delavnicah ali popravnih;“

druga (št. 90 drž. zak.) „o prisilnih delavnicah ali popravnih.“

V prvem oziru so doslej določilni bili postave z 10. maja 1873 §§-i 13, 17, 18 in 19. Po §-u 13 je dopuščeno držati v prisilnih delavnicah delomrzne ljudi, ki so krivi:

- prestopka vlačugarstva (§. 1 ibidem);
- prestopka, ker se iz delomrznje neso na zapoved varnostnega oblastva le-temu v določenem si roku izkazali, da se živé, kakor se sme (§. 2 ibidem);
- prestopka, ker so izročeni policijskemu nadzoru delali proti le-tega utesnit-

LISTEK.

Za dragocenim korenem.

(Iz življenja kitajskih pogozdnikov.)
(Povest A. Ja. Maksimova, posl. I. P.)

VI.

Smrt Ci-Laja in Hun-Ljana.

(Dalje.)

Ko je bil pogovor najživahnejši, zaslišalo se je šumenje s silo razmikajočih se vej v grmovji in pred osupnene klateže stopil je okrvavljeni Ho. Samo na tem so spoznali v človeku, iz hoste pribeglem, svojega tovariša, da je imel mesto dveh rok samo jedno — levo, v katerej se je svetil dolg okrvavljen nož. Kar se tiče obraza, ga ni bilo moč videti, ker ga ni bilo. Bila je le grda, okrvavljena kepa mesa z dvema mrzlično se bliščečima očesoma. Ho je dihala počasi in težko. Prsi so se mu krčevito vzdigovale in stiskale. Kakor se je videlo, bežal je dolgo in daleč. Raztrgana obleka visela je od njegovega razpraskanega telesa. Vsi so obstopili Ho-a z osupnjenimi obrazi.

Ho se je malo odpočil, oddahnil, začel je govoriti, pa kako govoriti! Iz njegovega grla je le-

telo neko hripavo, nerazločno mrmranje. Pustolovci so naperjali ušesa; pa sprva neso mogli nič razumeti. Ker Ho ni imel usten, lic in nosa, ni mogel jasno govoriti. Pa počasi se je Ho navadil rabiti samo jezik in govorjenje postalo je nekaj razločnejše . . .

Šla sva v to sotesko, ki drži od tod proti solnčnemu zapadu, začel je Ho svoje pripovedovanje. — Prehodila sva jo po dolzem in povprek, — žena ni . . . Ci-Laja je jezilo, da sva zastoj izgubila jutro . . . „Pojdiva čez hrbet, da vidiva, ali ni tam nikake soteske,“ rekel je. „Pojdiva,“ pritrtil sem mu. Bilo je že opoludne . . . Prevalila sva se čez hrbet in šla doli v sotesko . . . Šla sva po zverinske stezi . . . Ci-Laj šel je naprej . . . Pri tej priči sem zagledal, da se je na najnižji veji cedre pritajil velikanski pau . . . Vidim, da zver hoče skočiti na Ci-Laja. Zakričal sem mu: „Varuj se, pau je na drevesu!“ . . . Ci-Laj se je ustavil, hitro prijel puško in začel meriti na zver . . . Ta se je samo zježila in začela s prednimi čapami z drevesa majiti lub . . . Ci-Laj je ustrelil, pa je slabo zadel, kajti krogla je pau-u odtrgala samo uho . . . Zver se je raztogotila, skočila in zmela pod seboj Ci-Laja . . . Ta je samo zaječal.

Priskočil sem . . . Pau je pustil Ci-Laja in planil je name. Položil je na moje rame svoje prednje noge in začel mi griziti obraz . . . Zabodel sem pau-a z nožem v trebuh . . . Zabodel sem ga še jedenkrat . . . Zver, ko mi je že pogrizla obraz, zvalila se je in izdihnila . . . Stopil sem k Ci-Laju, a njemu je že glava bila na stran nagnena, tilnik pregriznen . . . Sedaj se je stemnilo . . . Solnce je zašlo . . . Kar zaslišim ne daleč nekoga renčati. No, mislim si, Lamaza kri sluti in se bliža meni . . . Strašno mi je bilo . . . Spustil sem se v tek! . . .

— A puška Ci-Lajeva, kje je? vprašal je Lonhou.

Kaj mi je bilo mari za puško? zamrmral je Ho. — Tam je ostala! . . .

Ali si tudi smodnik in kroglje pustil, vprašal je Seo-kvi.

— Vse sem tam pustil! . . . Tako me je na jedenkrat bilo strah, da sem le mislil, kako bi odnesel svoje pete, priznal je Ho.

— To ni dobro, ni dobro, rekel je očitaje Lonhou, — Vsaka trohica smodnika je draga . . . Sedaj nam že pohaja in brez njega bi morali od gladu umreti . . .

vam in dolžnostim (§§-a 10 in 9 lit. a—c ibidem);

d) prestopka obrtovne nečistosti (§§-a 509 in 510 kaz. zak.);

e) prestopka beračenja (§§-a 517 in 519 kaz. zak.) —

V popravnicah, oziroma v poseben razdelek prisilne delavnice za mladoletne popravljance je oddajati sméti:

a) po §-u 17 ibid. osebe, ki še neso prestopile osemnajstega leta svoje dobe, kadar obstojé glede njih zakoniti uveti za oddajo v prisilno delavnico;

b) po §-u 18 alin. 1 ibid. nedorasle osebe, ki so krive takega kaznjivega dejanja, katero se po določenih kazenskega zakonika storivcu samo za to, ker še ni dorasel, ne šteje za hudodelstvo, nego kaznuje za prestopke (§§-i 2, lit. d., 237 in 269 do 272 kaz. zak.);

c) po §-u 18 alin. 2 nedorasle osebe zavoljo kaznjivih dejanj v slučajih §-a 273 kaz. zak., ako so popolnem zapustéle ter ni najti druge poti, kako bi se pod pažnjo imele;

d) po §-u 19 alin. 2 mladoletne osebe, ako to predlagajo zakoniti zastopniki s privolitvijo varstvenega oblastva.

Ako primerjamo ta dosedanja določila z novimi ter gremo samo na ime prestopkov, ki upravičujejo oddajo v prisilno delavnico ali popravnico, potem nam nova postava prestopkov v tem zmislu novih ne našteva. Saj si nismo v stanu misliti, da bi kateri sodnik v prisilno delavnico hotel utakniti tistega, kdor nedoraslega otroka k beračenju zavede itd. (§ 2 nove postave, št. 89 drž. zak.), ali pa tistega, ki ljudem, če jih je zadela kaka nesreča, o tej stvari davajo svedoče, da bi z njimi v roki od vasi do vasi prosjčili (§. 3 postave z 10. maja 1873 in §. 7 alin. 1 nove postave), akoravno sta tudi ta prestopka naštetá mej prestopki §§-ov 1 do 6 nove postave, z ozirom na katere §. 7 alin. 2 potem brez izjeme veli: „Kadar koga obsodi, sme sodišče v sodbi izreči, da je dopuščeno, držati ga v prisilni delavnici“! §. 13 postave iz 1873. leta ne velja za ta prestopka, a praksa tudi po novi postavi ne bo zavoljo rečenih dveh prestopkov držala krivcev v prisilni delavnici, in ker tudi glede na popravnico v tem oziru ne določuje nova postava nič novega, potem smemo reči, da je po novi postavi držati v prisilnih delavnicah ali popravnicah iste prestopnike, to je vlačugarje, berače, nesramnice itd., kakor po starih odmirajočih zakonitih določilih. Toda prestopki s starim imenom imajo novo vsebino. Vlačugar, berač itd. po novi postavi ni več tisti, kakor je bil po stari postavi. In to je zmatrati za napredek v zakonodavstvu proti delomrznji, da bode odslej marsikdo vlačugar, berač, nesramnica itd., ki po prejšnji postavi ni bil, da bode torej odslej marsikdo pokazjen zavoljo delomrznje, ki se je poprej lahko splazil mimo dotične postave. Pojmi posameznih prestopkov, zavoljo katerih je dopuščena oddaja v prisilne zavode, so za v bodoče obsežniši in delomrznja bode prej v kaznjivem krogu. Tudi kazni so po novi postavi za vlačugarstvo, za beračenje in druge, delomrznjo oznamenjajoče prestopke veliko trše in utegnejo torej v občinstvu vzbujati

več strahu pred delomrznjo. Vsi ti prestopki pa pripravijo tudi pot v prisilne delavnice ali popravnice, kar je bilo tudi že poprej, samo da je v bodoče pot do njih bolj gladka. Pod to vkupno gledališče so se torej postavile premembe zakonitih določil, katera bila so doslej raztresena po kazenskem zakoniku in po dodatkih k njemu; §§-i 509, 510, 511, 517, 518, 519, 520, 521 obče kazenske postave s 27. maja 1852 in pa §§-i 1, 2, 10, 12, 13 in 18 postave z 10. maja 1873 se razkrepili in na njihovo mesto vstopi nova postava s 24. maja 1885 (št. 89 drž. zak.), ki se neoficijalno bolje imenuje postava proti delomrznim ljudem, potepuhom in prosjakom. (Dalje prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 30. julija.

Državnozbornske volitve dadó naposled še v več krajih sodnijam posla. Povedali smo že, da volitev poslanca kmetskih občin Zloczowskega okraja ni bila popolnem pravilna. Tudi so nekateri uradniki z malo preveliko gorečnostjo delali za poljskega kandidata. Svetnik deželne sodnije Longin je pri tej priliki razžalil rusinskega kandidata deželne sodnije svetnika Rozankovskega. Pravil je neki okrog, da Rozankovski ni vreden biti državni poslanec, kakor ni vreden nositi avstrijske uradniške uniforme. Rozankovski ga toži sedaj zaradi razžaljenja časti, ker je o njem take stvari okrog trosil.

Gospodska zbornica se bode že v jednj prvih sej bavila z reformo **najvišjega računšča**. Dotična predloga je vlni bila ostala v odseku gospodske zbornice. Ta stvar bi se bila že lani rešila, pa so mej zbornico poslancev in gospodsko zbornico na jednj strani in vlado na drugej strani bila navstala neka nasprotja zaradi tega, ali se bi mogel prvi predsednik računšča odstaviti ali ne. Sedaj, ko je Hohenwart prevzel to mesto se bode v tem oziru ložje doseglo sporazumljenje, kajti on je član parlamentarne večine in odločen privrženec vlade. Ta reforma ima pred vsem namen visoki ta urad pritegniti v okvir ustave ali parlamentarizma. Hohenwart bi pot m bil po parlamentarnih načelih jednak drugim ministrom, tedaj tako rekoč član vlade. Dosedaj je najvišje računšče bilo izven parlamentarne okvira.

Mi smo takoj dvojili, da bi se Ogri res bili na jedenkrat tako sprijaznili s Čehi, da bi podpirali česke želje pri sklepanji nove **avstro-ogerske nagodbe**. Kakor kaže nek članek ogerskega vladnega lista „Nemzet“, se nismo motili. Ta list pravi, da so v Pragi prijazen vsprejem českih gostov napak razumeli. To bil je le akt uljudnosti, a nikaka politiška demonstracija. Z obiskovalci razstave ne tiramo niti narodne, niti gospodarske politike, v politiških stvareh se ne ravnamo po minljivem navdušenju, ampak po nespremenljivih interesih naroda. Zategadelj nikakor ne moremo razumeti, da se v Pragi izvajajo take posledice. Pogajanja o novej pogodbi se še neso začela. Kar se tiče bankinega vprašanja, še ne vemo, ali je avstrijska vlada s Čehi istih mislij. Trditev, da je javno mnenje na Ogerskem ugodno za Čehi, ima najbrž le namen uplivati na odločbe avstrijske vlade. Sploh se nam zdi sedanja organizacija banke najboljša, če tudi bi v kake reforme privolili. Vendar se bode pri tem pred vsem moralo ozirati na dualistični značaj banke in potrebe prometa. Samo ogerska in avstrijska država je, poljske, česke in slovenske pa ni. Pri nas je državni jezik madjarski, tam pa nemški (sic!). Sedanja bankovci neso le izraz mejsebojnih razmer obeh držav monarhije, ampak izrazujejo državno

politiko obeh držav. Avstrijsko državno pravo se, kolikor vemo, ni nič spremenilo, zato se tudi oblika bankovcev spremeniti ne more. Iz tega bodo Čehi pač spoznali, da v ogerskih krogih ne veje njim prijazen veter. Madjari so vedno bili in ostanejo nasprotniki Slovanov.

Proti **zakonu o posvečevanju nedelj** se čuje vedno več pritožb, ali prav za prav le proti izvajanju tega zakona. Mnoge izjeme so mnogo škodovale. Izjema na korist jednemu škoduje vsaj neposredno drugemu. Sploh se misli, da bi zakon bil najboljši, ko bi se strogo izvajal, in se ne bi dovolilo nobenih izjem. Sicer se pa ta zakon tudi jako različno izvaja v raznih krajih; v tem mestu ga oblastva strogo izvajajo, v drugem se pa še niti ne zmenijo zanj.

Ker ni dela, je predilnica Ivana Münzburga v Theresienau-u na severnem **Českem** popolnem ustavila delo, v drugih predilnicah se pa le 3 ali 4 dni na teden dela. Mej delavci vlada zaradi tega že velika revščina in nevolja.

Hrvatski vladni listi skušajo dokazati, da so one listine, ki je je ban nameraval odposlati v Pešto ogerska lastnina. H kratu pa trdijo, da so te listine brez vsake vrednosti. Obe opozicijski stranki se pa dogovarjata, da bi storili skupne korake, da se zaradi te zadeve skliče sabor. To bi pa tudi nič ne koristilo. Sabor bi dal vladi prav, ker je v njem Madjarom prijazna, tako imenovana narodna stranka v večini.

Vnanje države.

Po vseh časopisih se sedaj piše o **shodih vladarjev in državnikov**. Gotovo je, da se snideta avstrijski in nemški cesar, ravno tako tudi Kalnoky in knez Bismarek. Verojetno je pa, da se snideta avstrijski cesar in ruski car, pa tudi Kalnoky in Giers. Bismarek in Kalnoky se bodeda pred vsem dogovarjala o trgovskopolitiških vprašanjih. Kalnoky in Giers bi se pa pač menila o premenjenem politiškem položaji vsled spremembe vlade na Angleškem in kake politike se misli Avstrija držati, ko bi razmere mej Anglijo in Rusijo se bolj zamotale. Pa tudi o zadevah na Balkanu, kjer se prikazujejo že znamenja ustaje, bi se ministra utegnila kaj pomeniti.

Po **Srbiji** žandarji, vojaki in oboroženi kmetje energično zasleduje roparje, kateri so poslednji čas oropali več sel. Ustrelili so znanega roparskega vodjo Marinjeska, Njegrana ranili, Lkića in Bešino pa živa ujeli. Acimović je ušel. Vlada je razpisala na njegovo glavo 600 dinarjev.

Turški veliki vezir, Sajd paša, je neki precej nevarno zbolel. Ko se je kopal v gorki vodi, zadel ga je mrtvoud, da se dalje časa ni zavedel. Zdravniki so se izjavili, da treba dlje časa absolutnega pokoja. V Carigradu se že razpravlja vprašanje, kdo bode njegov naslednik. Imenujeta se Adhem paša in Aarifi paša.

Egiptovski podkralj otvoril je predvčeraj zbornico velikašev. V svojem nagovoru se obrača do zbornice, da pritrđi posojilu, katero je bilo potrebno, da se poravnajo veliki državni troški, ki so navstali vsled ustaje Arabi paše. Zbornica naj se sporazumi z ministri o podrobnostih tega posojila. Potem je finančni minister predložil budget, v katerem se zahteva jeden milijon za napeljevanja vode. — Sir Drumond Wolff pojde poprej v Carigrad, potem še le v Egipt. Ima se o nekaterih egiptovskih zadevah dogovoriti s sultanom in turško vlado, kakor je v angleške spodnje zbornice objavil Hicks-Beach. Angleška vlada ima še mnogo dela v Egiptu. Pred vsem treba braniti ono ozemlje, ki se je leta 1879. priznalo s posebnim fermanom podkralju, pred novimi nemiri in skrbeti za dobro upravo.

Tudi v **Japanu** so gospodarske razmere jako slabe. Slabo finančno gospodarstvo vlade je zakrivilo revščino. Dohodki zemlje se neso pomno-

— Ropati se ni plašil, a tu se je pau-a zbal . . . Babje hlače naj bi nosil! . . . obrnil se je Hun-Ljan k svojemu sosedu.

Te razžaljive besede prišle so do ušes Ho-a.

— Molči, prokleti pes! zakričal je in stresel se od jeze. — Molči, ali ti pa iztrgam tvoj paganski jezik in ga vržem krogom! . . .

— Jednoroki hudič! . . . želva! zadril se je Hun-Ljan in zaničljivo pogledal Ho-a. — Še premalo ti je bilo, da so te pohabili Mandžurji, dal si se še od zveri mesariti . . . Naj bi ti bila še izkopala tvoje podle oči . . . Tebi bi pristajale babje hlače . . .

Hun-Ljan ni imel časa, da bi bil dokončal govor. Ho je zacvilil z nekakim nečloveškim glasom. Kakor zver planil je na svojega razžaljivca in globoko mu v grlo zasadil svoj širok nož . . .

Hun-Ljan je zajecal in zvalil se na travo, zvičajoč se v predsmrtnih mukah . . . Vsi so bili osupnjeni in oplašeni. Napad je bil tako nagel, nepričakovan, da nikdo ni mogel odvrniti smrtne sunka. Pa prvi trenotki občnega prestrašenja so minuli. Klateži so planili na obnorelega Ho-a, ki je še vedno suval z nožem mrtvega Hun-Ljana, razorožili so ga in po hudem ustavljanji zvezali. Ho se je ustavljal,

dokler ni čutil, da je popolnem premagan. Ko je videl, da ne more pretrgati vrvic, udal se je in celo zaprl oči. Ho je vedel, kake strašne posledice bode imel uboj in pokojno je čakal svoje usode. Znan mu je bil zakon, ki velja v tem grmovju: oko za oko, zob za zob! Sklenil je čakati usode s fatalizmom, ki je tako lasten sinom Nebeške države . . .

VII.

Sodba in kazni.

Zvezali so Ho-a in vrgli ga na mokro travo, potem so se pa useli okrog grmade in molčé prižgali svoje pipe. Z resnimi in zamišljenimi obrazi so pušili, pripravljajoč se izvršiti važna dela. Starejšina družbe, Lonhou, usel se je na častno mesto, na še mokro kožo prejšnji dan ubite srne. Ostali so zavzeli mesta v pristojnej oddaljenosti od njega. Bilo je res originalno sodišče — „Linča“. Življenje Ho a bilo je v rokah petih njegovih tovarišev. Mogli so vzeti to življenje, izročiti Ho-a mučnej smrti . . . Minulo je nekaj minut globokega molčanja. Lonhou nehal je pušiti, stresel je pepel iz pipe in skril je v dolg, ozk usnjat mešiček, ki mu je visel na pasu.

Ho je storil hudo delo in mora biti usmrten, nagovoril je starejšina svoje tovariše. — Ali ste vsi videli, kako je sunil Ho Hun-Ljana z nožem?

— Videli! so zamolklo odgovorili iskatelji žen-šena.

— Ali moremo Ho-u odpustiti ali ne? je vprašal dalje Lonhou.

— Ne, odgovorili so brez usmiljenja Kuen-Lu, Seo-kvi in Ki-se.

— Ho-a moremo oprostiti, opazil je Li-fu.

Pogledi vseh so se obrnili v poslednjega nekako začudeni.

— Ho-a je treba oprostiti! je goreče ponovil nepričakovani zagovornik z bolj trdim glasom. — Hun-Ljan ga jo sam izval, dražil je Ho-a, vedite, da se je on bil ravnokar iztrgal iz krempljev pau-a.

— Molči, Li-fu! ustavil je strogo in resno starejšina zagovornika ubijalčevega. — Ti si še mlad . . . Ti ne veš, kako se postopa tu v grmovju . . . Vsako tako delo se kaznuje. Ako je Hun-Ljan razžalil Ho-a, treba se je bilo pri meni pritožiti in jaz bi bil razsodil, kdo je bolj kriv . . . A zdaj je stvar drugače. Ti, Li-fu, ne zagovarjaj tacega, kakor je Ho, ubil je svojega tovariša, a moral bi mu biti prijatelj.

Li-fu je umolknil. Smilil se mu je Ho, pa on ni smel ničesar več reči.

— Kuen-Lu, kako misliš, kaj je storiti?

žili, davki pa hitro naraščajo. Po deželi, zlasti v mestih, kamor se stekajo nemanjci, se hitro množi proletarijat. Vlada je prehitro hotela deželo evropski preorganizirati in se je pri tem premalo ozirala na domače razmere in potrebe, ter s tem pahnila deželo v revščino.

Dopisi.

Iz Trsta 28. julija. [Izv. dopis.] Tukajšnje slovensko telovadno društvo „Sokol“ priredilo je s prijaznim sodelovanjem delavskega podpornega društva v 26. dan. t. m. ob 8. uri zvečer, veselico v „Monte verde“. Dasi je nekoliko dež nagajal, zbralo se je lepo število gledalcev odnosno poslušalcev, mej njimi mnogo odličnjakov. Spored otvorila je dobro vežbana godba veterancev, pevski zbor podpornega delavskega društva je vrlo svoj nalog vršil, a željno je pričakovalo občinstvo 4. točke — telovadbe. Ko nastopijo naši vrli sokoli, pozdravljali so je živahno z vseh strani. Bengaličen ogenj je čarobno obséva in krepko se dvigajo čili krepki naši mladeniči na drog. Videlo se je, da je tu živahno tekmovanje. Izvel je ta svoj nalog, da bi si mislil, kdo mu če biti kos, a nastopil je drugi in tretji, vsi pa so tako izborni telovadci, da smo v zadregi komu dati prednost. Gotovo je bila to najzanimivejša točka. Vaje čilosti, kolebne vaje, to so bile prave produkcije iz cirkusa. Strmeli smo na tej točnosti, elegantnosti in drznosti, s katero se je vse vršilo. Vsaka točka se je burnim ploskanjem odobraval. Marsikatera gospodičina čutila je hitreje srčice svoje utripati, videč tako vrle in zale junake. — Navdušenost pa je priklopela do vrhunca, ko se je vršiti jel „velikanov krog“ s predrznim salto mortale. Jedva si je marsikdo upal dihati, gledajoč drzni krog. A ker se je ta točka z nepopisno sigurnostjo izvršila, ni bilo barnega odobravanja ni konca ni kraja. Sokol si sme torej z zlatimi črkami zapisati ta sijajni dan, mi pa smo ponosni na naše požrtovalne, neumorno delavne junake in kličemo jim prav z dna srca „Na zdravje!“

Žal, da smo pogrešali več narodnih odličnjakov, torej tudi gmotni vspeh te vseskozi uzorne veselice ni bil prav ugoden, dasi je imela veselica smoter, da se iz njenega čistega dohodka omisli potrebno telovadno orodje.

Upajmo, da se drugič ta hiba zboljša.

Iz Žirov 29. julija. [Izv. dopis.] Izginil je sovražni prepir, navstal pa je ljubljani mir. — Za hudo nevihto prične solnce sijati. Tako bilo je tudi pri nas z volitvijo župana. Volitev pričela se je namreč v začetku pomladi ter je trajala čez 4 mesece; mej tem časom pa je bil vedno le prepir in pravdanje. Ko so posamične občine izvolile volilne može, pričela je nasprotna stranka tožbo, češ, da neso prav volili, zato se mora volitev z nova pričeti. Ta pravda je toliko časa trajala, da je na zadnje pri starem ostalo. In sedaj se je v soboto 25. t. m. volitev vendar sklenila. Za župana je izvoljen tudi za naprej še prejšnji župan Tomaž Naglič iz Žirov; za odbornike pa Jakob Kavčič iz Žirov, Janez Peternelj iz Jarče doline in Gregor Kavčič iz Zgornjega Versnika, vsi vrli možje. Tako je tedaj nasprotna stranka zopet popolnem zavrtna. Toliko so si prizadevali, da bi dobili žu-

pana na svojo stran že drugič sedaj, a čedalje so slabjeji.

Zdaj pa še nekaj. V neki številki „Jurija s pušo“ prišla je na svetlo neka pesmica pod naslovom „Žirovske okrogle“. V tej pesmi premišluje skladatelj, kdo da bode najprej župan, ter mej drugim pravi tudi to, da bode skoraj gotovo prejšnji „zaspan“. Jaz pa le toliko rečem, da župan se je že zbudil, oni dopisnik pa je zaspal.

Prihodnjič še kaj več.

Domače stvari.

— (Volitev v kmetskih občinah na Gorenjskem) na mesto Hohenwartovo razpisana je v 6. dan avgusta t. l., kandidatom bode postavljen knez Windischgrätz.

— (Imenovanje in odlikovanje.) Gosp. Anton Kaspret, suplent na državni gimnaziji v Gradcu, imenovan je učiteljem na gimnaziji Ljubljanski. Gospod dvorni svetnik pri namestništvu v Zadru Pavič pl. Pfauenthal dobil je viteški križ Leopoldovega reda.

— (Častnim občanom) imenovala je občina Tomišeljska gosp. c. kr. okrajnega glavarja Ivana Mahkota v Ljubljani in mu po posebni deputaciji včeraj izročila umeteljno izdelano diplomo.

— (Iz Kočevja) se nam piše, da je tamšnje okrajno glavarstvo za dopolnilno deželno-zborsko volitev (na mesto pokojnega Rudeža) razpisalo nove volitve volilnih mož. To se nam čudno zdi, ker je ta praksa čisto nova. Dosedaj bili so volilni možje veljavni za vso šestletno deželnozbornsko dobo in kedar je bilo treba nove volitve, volili so stari volilni možje. Mislimo tedaj, da bi bilo lahko ostalo pri dosedanji praksi, to temveč, ker imajo ljudje baš sedaj največ dela na polji in ne utegnejo po nepotrebnem gubiti časa.

— („Slovensko delavsko pevsko društvo Slavec“) priredi prihodnjo nedeljo 2. avgusta t. l. velik izlet na Bled. Gg. pevci zbirajo se v nedeljo zjutraj ob 6. uri na južnem kolodvoru, od koder se ob 1/2 7. uri odpeljejo. V Lescah združijo se s sl. društvom „Sokolom“ in skupno odrinejo proti Bledu. Gg. pevci so prošeni, da pridejo s pevskega znamenja. — K obilni udeležbi vabi vse prijatelje društva, posebno podporne člane odbor.

— (Letno poročilo čveterorazredne deške šole v Kamniku) za minulo šolsko leto razlikuje se od enakih poročil v tem, da ima na prvem mestu imena občin, število hiš in prebivalcev Kamniškega okrajnega glavarstva, na konci pa ličen zemljevid. Učencev bilo je: V 1. razredu 48, v 2. razredu 63, v tretjem 53, v četrtem 40, vkupe 204. Ponavljalno šolo je obiskovalo 23, obrtno ponavljalno šolo pa v pripravljalnem tečaju 16, v I. tečaju pa 23. Učiteljstvo na tej šoli je naslednje: Valentin Burnik, nadučitelj in vodja. P. Romuald Jerreb, katehet, Ignacij Tramte, Avguštin Stefančič, Ljudevit Stiasny, učitelji.

— (Na državni gimnaziji v Beljaku) bilo je koncem minulega šolskega leta 161 dijakov (2 privatista), mej njimi 137 Nemcev, 21 Slovencev, 1 Čeh in 2 Poljaka. Z odliko dovršilo jih je 19, prvi red pa so dobili 103. Ostali dobili so dvojke, deloma pa jim je delati ponavljalni izpit. Sloven-

ščina kot drugi deželni jezik je na tej gimnaziji le relativno obligatna. V prvem tečaju učilo se je slovensčine 11, v drugem tečaju pa 13 učencev.

— (Pri požaru) v Klemenčičevi hiši na Rimski cesti bilo je vendar precej škode. Zgorele so g. Pileku metle, metlišča, žveplo itd., g. Trškana za 80 gld. blaga, g. Paichel-ju za 300 gld., gosp. Panceju za 10, gostilničarju g. Dragotinu Šusteršiču za 500 gld., F. Trevnu za 35 gld. Slednjemu pohodili so njivo in uničili ves pridelek vreden do 150 gld.

— (Vabilo na koncert), katerega priredila v dvorani „Narodne čitalnice“ v Celji dne 1. avgusta 1885. gospod Fran Gerbič, profesor na konservatoriji v Lvovu, in gospod Anton Sochor, učitelj, v šoli „Glasbene Matice“ v Ljubljani. Vspored: 1. Beethoven: a) Allegro, b) Largo e maestoso iz Sonate „Pathétique“, igra na glasovir gosp. Sochor. 2. a) Suppé: „Opomnica“, b) Tosti: „Želez bi umreti“, poje gosp. Gerbič. 3. Bériot: „Scène de Ballet“, igra na gosli gosp. Sochor. 4. Donizetti: Arija za tenor iz opere „Linda de Chamounix“, poje gosp. Gerbič. 5. Field: „Nocturno“ v Es-dur, igra na glasoviru gosp. Sochor. 6. a) Fleišman: „Luna sije“, b) Gerbič: „Svojemu čolniku“, poje gosp. Gerbič. 7. Sochor: „Reverie hongroise“, igra na gosli gosp. Sochor. 8. a) Zajc: „Lastovicom“, b) Schubert: „Radovednež“, poje gosp. Gerbič. Začetek ob 8. uri zvečer. Ustopina 1 gld. za osobo. — Kasa se odpre ob 7. uri zvečer.

— (Iz Celovca) se brzojavlja v 29. dan t. m.: Cerkev pri sv. Lenartu v Lavantinski dolini danes po noči pogorela. Ta cerkev bila je postavljena v 14. stoletju in je bila tako znamenita gotiška stavba, da se je za njeno popravo 70.000 gl. dovolilo. Ta poprava bi se bila imela baš zdaj vršiti. Ileseni odri bili so že na okrog in okrog postavljeni. Menda po neprevidnosti delavcev navstal je ogenj, ki je zlasti na odrih imel dovolj netila.

— (Vabilo.) Celjsko učiteljsko društvo bode imelo 5. avgusta t. l. popoludne ob 4. uri svoje zborovanje. Obravnavala se bode nadalje: Razdelitev realne tvarine na posamična leta — referent g. Ant. Brezovnik iz Vojnika. Društvo se je zadnji čas jelo prav veselo gibati in jako uspešno deluje. Tudi temu zborovanju želi mnogobrojne udeležbe in unetega sodelovanja odbor.

— (Redko ribo) ujeli so pretekli pone-deljek Črnuški ribiči pri Tomačevem v Savi, ribo, ki biva sicer le v Črnem, Hvalinskem in Sredozemskem morji in je menda po Dunavu prišla v Savo drstit se. Ta riba je 1 meter 45 centimetrov dolga béluga (hausen, Accipenser huso). Spominjamo se, da so pred 10 leti 70 funtov težko bélugo ribiči pri Brežicah vjeli, da bi pa bila prišla celo blizu Ljubljane, tega do sedaj še nismo čuli. Běluga je specifično ruska in jako koristna riba. Od nje dobiva se slastni „kavijar“ in ribja mrena (hausenblase), ki se uporablja v razne svrhe, posebno dobro služi kuharicam in vinotrzcem za čiščenje vina. Běluga je do 7 metrov dolga, nahajajo se take, od katerih se dobi do 8 stotov kavijara. Pri Tomačevem vjeto bélugo imajo ribiči na vrvciah privezano v Savi. Kupil jo je g. Ferlinec, gostil-

— Smrt! zarenčal je zamolklo Kuen-Lu.

— Smrt! . . . Smrt! . . . ponovila sta Seo-kvi in Ki-se drug za drugim.

Li-fu je molčal in nizko povešal glavo.

— Kaj rečeš ti! Li-fu? vprašal je starejšina.

Li-fu je še dalje molčal, in se ni za nič odločil.

— Slišal sem sedaj vas vse, nadaljeval je Lonhou s trdim glasom, ki ni dopuščal nikakega ugovora. — Da, kar je Ho zaslužil, to bode tudi dobil — zakopan bode v zemljo! . . .

Li-fu se je stresel, ko je zaslišal to rabsodbo. Drugi so pa molče priklonili glave v znamenje popolnega soglasja, kajti zdelo se je njim, da je obsodba pravična in da se popolnem strinja z zakoni te gošče. Tako trdo je osnovana oblast izvoljenega kitajskega starejšine.

Minulo je nekaj minut mučnega molčanja.

— Ki-se in Seo-kvi! rekel je nazadnje Lonhou — Pojdita in razvežite Ho-u noge in pripeljita ga.

— Ho, ti si ubil tovariša, nagovoril ga je Lonhou. — Jutri te bodo živega pokopali . . . Pripravi se! . . .

Ho je to poslušal z nezmočeno mirnostjo. On je to že vse poprej vedel. V dolgem svojem klatežkem življenji videl je večkrat izvršenje takih

kaznij*) in tudi sam jih je nalagal, ko je bil starejšina. Spoznal je, da je kazen zaslužena in da bi bilo vsako ustavljanje zastoj.

— Zvežite ga in stražite do jutra, rekel je Lonhou.

Ho-a so ravno tako naglo zopet zvezali, kakor so ga bili razvezali in položili so ga blizu grmade na vidnem kraju. Ki-se in Seo-kvi razpostavila sta se poleg morilca.

Noč je minula mirno. Ho je ležal, kakor bi bil mrtev, nikakega znamenja ni pokazal. Spal ni, a bil je v nekakem dremajočem stanju, ki se nahaja pri ljudeh, katere straši pričakovanje hitre, neizogibne smrti . . . Lonhou ustal je, ko je napačil dan in začel je delati priprave za smrtno kaznen. Natrgal je v bližini glav divjega maka in pripravil omotljivo pijačo.

Ostali izkopali so na tratini z noži jamo — prezgodnjo gomilo ubijalca. Poleg te jame so pa izkopali drugo za ubitega Hun-Ljana . . .

*) Zakopavanje živega v zemljo je posebna vrsta smrtnih kaznij, ki so v navadi mej kitajskimi klataži. Pisatelju sta znana dva popolnem verodostojna slučaja, da je starejšina obsodil ubijalca na tako smrt.

Ko so bile končane vse priprave, ukazal je Lonhou razvezati Ho-a (ubijalca morali so nezvezanega zakopati v zemljo). Razvezani Ho je težko stopil na po noči zateleke noge in podpirati so ga morali, ko je šel k pripravljeni gomili. Ko je pogledal v njo, se je nehote stresel in obrnil proč. Ho se ni bal smrti, a strašil se je, da bode moral na tak način umreti. Lonhou stopil je k ubijalcu podal mu čašo z omotljivo pijačo in surovo je spregovoril:

— Pij!

Ho je dobro vedel, kaj mu ponuja starejšina piti, dobro znal da bode takoj pokopan v izkopano jamo, ko ga omoti pijača in se zvrne na tla. Pa niti na misel mu ni prišlo, da bi se ustavljal. Molče je vzel od Lonhou-a čašo in hitro jo izpraznil . . . Prešlo je nekaj trenutkov neprijetnega čakanja. Vsi so pričakovali učinka pijače. Pa k občenemu začudenju je Ho še vedno trdno stal in ni izgubil zavesti. Groza pred hitro smrtjo gnala mu je omotljivost iz glave . . . Lonhou pripravil je hitro nove pijače v večje količini . . .

— Pij! rekel je z zamolklim glasom in podal mu čašo s tekočino.

(Dalje prih.)

ničar pri „Zvezdi“ na cesarja Josipa trgu. Jutri dopoldne bode ondu vsakemu na ogled.

— (Mariborska posojilnica) imela je tekoči mesec 38.154 gld. 95 kr. dohodkov, 37.155 gld. 44 kr. izdatkov, torej 75.310 gld. 39 kr. denarnega prometa.

— (V posojilnico v Konjicah) uložilo se je prvo letošnje polletje 30.255 gld. 10 kr., izposodilo pa se 25.398 gld., skupnega prometa je torej bilo 55.653 gld. 10 kr. Odkar posojilnica posluje (oktober 1884) pa do začetka t. m. bilo je vsega prometa 101.700 gld. 44 kr.

— (Razpisano) je mesto vladnega koncipista pri politički upravi za Kranjsko. Prošnje do 24. avgusta t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

London 30. julija. Pri banketu v Mansionhouse poudarjal je Salisbury eminentno mirne namene vlade in nado, da bodeta Rusija in Anglija kmalu v krogu zaveznikov mirno vkupe stala naudana čustev mejsobnega spoštovanja.

Pariz 29. julija. „Agence Havas“ poroča: Poročila s Španjskega konstatujejo, da se kolera širi. Vsak dan jih na Španjskem do 4000 na novo zbolijo, okoli 2000 pa umrje.

Razne vesti.

* („Glas Crnogorca“) zanikava vest, da bi mu bil zabranjen uhod v Avstrijo. To neosnovano vest priobčilo so najprej srbski, za njimi pa tudi drugi listi, kakor verjetno iz pomote. Zamenjali so namreč „Glas Crnogorca“ z listom „Crnogorka“. Slednjemu pa je uhod res zabranjen, a ta prepoved „Crnogorka“ ne bode prehudo zadela, ker je že nehala izhajati. Mesto nje začel je izhajati v Cetinji list „Zeta“, ki se priporoča vsem prijateljem jugoslovanskega slovstva.

* (Sir Mozes Montefiore), umrl je, kakor smo včeraj poročali, v torek v Londonu. Montefiore porodil se je 24. oktobra 1784 v Londonu, doživel torej skoro 101 leto. S svojim ljudomilim delovanjem pridobil si je svetovno slavo. Potoval je v Palestino, v Egipt, v Maroko, v Rusijo in še kot 83 letni starček na Rumunsko. Vsa ta potovanja imela so v prvi vrsti namen, pomagati njegovim sovornikom, židom. Sicer je bil pa milosrčen tudi proti drugim ljudem in zaradi njegove človekoljubnosti in dobrotljivosti bil je že 1846. leta imenovan baronetom.

* (Nova reka) Dva angleška misijonarja našla sta v Afriki novo močno reko, ki se blizu ravnika, na francoskem ozemlju v Kongo izliva. Tej reki je ime Mobanje in je dalje nego 700 kilometrov plovna. Obrežje je obljudeno in rodovito. Gospod Brazza podvizal se je, ter se po noveji reki odpeljal.

* (Žaloigra ure.) Trgovski pomočnik F. Fogaraser v Broosu je že dolgo po žepni uri hrepenel. Več let je štedil, da bi si uro kupil. Pretekli teden imel je dovolj denarja vkupe. Kar ga prime njegov gospodar, očita mu, da je denar v kupčiji poveril. Fogaraser vzel si je to očitanje tako k srcu, da se je še isti dan ustrelil.

* (Velike smodniške stope) mej seloma Sesto in Colonata v Italiji zletele so v vzduh. V jedni srednjih stop bila je prva eksplozija, ki je vrgla nekega delavca 50 metrov daleč. Potem pa stopa za stopo zletela kvišku, vseh vkupe trinajst. Tri osebe, mej njimi ravnatelj, so mrtve, dvanajst pa je ranjenih. Ravnateljeva soproga, zaslišavši grozno nezgoda, umrla je za krčem.

* (Tretji soprog.) V Parizu napravila je naslednja dogodba veliko senzacijo. Gospa Batin, bogata dama z dežele, poročila se je pred kratkim in odpotovala v 18. dan t. m. s svojim novim možem v Pariz. Ko stopi s soprogom v obednico v „Grand Hotel“, pride jej naproti postaren gospod v uniformi. Zagledavši ga, je omedlela. Ta častnik je baron Gordon, ki g. Batinovo za Krimsko vojne kot šestnajstletno deklico za ženo vzel. Pri Sebastopolu izginil je bil baron Gordon, njegova soproga pa se je omožila v drugič. Drugi mož pa je umrl in tako je bila pred kratkim poroka s tretjim možem. Vse je radovedno, kako se bode ta zadeva razvozljala.

Zahvala.

Slavni godbeni klub v Kranji podaril je blagodušno čisti dohodek svojega koncerta dne 23. t. m. tukajšnjim ubogim.

Za znatni znesek 88 gld. 50 kr. izreka javno najtoplejše zahvalo v imenu ubogih

mesno županstvo v Kranji,
dne 28. julija 1885. (453)

Zahvala.

Iskreno zahvalo izrekamo vsi bližnji sosedi in vinogradniki podružne cerkve sv. Antona v Drenovem na Bizeljskem za veliko darilo, lepo in krasno novo mašno obleko, katero je spoštovani dobrotnik gospod J. Karol Juvančič, posestnik na Bizeljskem in vinski trgovec v Ljubljani, daroval podružni cerkvi sv. Antona v Drenovem na Bizeljskem. Bog mu povrni! (452)

Tujci:

29. julija.

Pri stonu: Zetler, Sever, Vorauer iz Grada. — pl. Volpi iz Trsta. — Polak iz Budimpešte. — Dr. Sirus iz Zagreba.

Pri malih: Winterholer, Natanski z Dunaja. — Müller iz Trsta. — Muhr iz Beljaka. — Obragay z Dunaja. — Jerman iz Krškega.

Umrli so v Ljubljani:

25. julija: Matija Avšič, delavec, 63 let, je bil na Marije Terezije cesti št. 5 v gnojni jami mrtev najden.

26. julija: Marija Gradišar, zidarjeva hči, 2 $\frac{1}{2}$ leta, Poljanska cesta št. 18, za jetiko.

27. julija: Angela Šarabon, strojarjeva hči, 16 dni, Sv. Petra cesta št. 53, za božjastjo. — Fran Gregorin, gimnazijalec, 21 let, Sv. Petra cesta št. 55, za plučno tuberkulozo. — Berta Cescutta, vrtarjeva hči, 4 mes., Rimska cesta št. 10, za katarom v črevesu. — Albina Dernovšek, mizarjeva hči, 4 mes., Karlovska cesta št. 14, za drisko.

28. julija: Marija Stopar, gostija, 57 let, Sv. Petra cesta št. 45, za plučnim edemom. — Marijana Bregar, bivša kuharica, 87 let, Pred Prulami št. 27, za oslabiljenjem.

V deželnej bolnici:

24. julija: Jarnej Marolt, delavec, 53 let, za alkoholizmom. — Meta Alčim, gostija, 60 let, za razširjenjem pluč.

25. julija: Fran Jerak, gostač, 76 let, za slabostjo.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi:	Nebo	Mo-krina v mm.
29. julija	7. zjutraj	736.29 mm.	14.4° C	sl. jz.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	735.30 mm.	25.1° C	z. vzh.	d. jas.	
	9. zvečer	736.58 mm.	18.3° C	brezv.	d. jas.	
Srednja temperatura 19.3°, za 0.3° nad normalom.						

Dunajska borza

dne 30. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82	gld. 70	kr.
Srebrna renta	83	35	"
Zlata renta	109	15	"
5% marcna renta	99	45	"
Akcije narodne banke	868	"	"
Kreditne akcije	284	60	"
London	124	95	"
Srebro	—	—	"
Napol	9	90 $\frac{1}{2}$	"
C. kr. cekini	5	91	"
Nemške marke	61	35	"
4% državne srečke iz l. 1854	250	128	"
Državne srečke iz l. 1864	100	167	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108	85	"
Ogrska zlata renta 4%	99	15	"
papirna renta 5%	92	45	"
5% štajerske zemljišč odvez obli	104	—	"
Dunava reg. srečke 5%	100	116	"
Zemlj. obh. avstr. 4 $\frac{1}{2}$ % zlati zast. listi	124	—	"
Prior. obli. Elizabetine zapad. železnice	114	75	"
Prior. obli. Ferdinandove sev. železnice	106	25	"
Kreditne srečke	100	177	"
Rudolfove srečke	10	18	50
Akcije anglo-avstr. banke	120	98	50
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	193	50	"

Takoj vsprejem

za svoje prodajalnice z mešanim blagom

žensko

srednje starosti, zmerno branja in pisanja, večjo v računih in perilnem šivanju.

Ženske z dežele in katere zamorejo 100—200 gld. kot varščino položiti, imajo prednost.

Hinko Grabrijan,

trgovec v Vipavi.

(448—2)

Izvrsten med

(garantiran pitance)

na debelo in drobno, kakor tudi v plehastih škatljah po 5 kil (kilo po 60 kr.), škatlija 30 kr., se dobiva proti poštnemu povzetju ali pa proti gotovi plači pri

OROSLAVU DOLENCU,
svečarji v Ljubljani. (278—12)

Kuverte s firmo

„NARODNA TISKARNA“
priporoča po nižji ceni
v Ljubljani.

Več sodarjev

dobi trajno delo in dober zaslužek

v petrolejske čistilnici (Petroleumraffinerie) v Tunah. (449—2)

Kaj več se zve v tukajšnji tovarni za lim.

Išče se

spretni zravnatelj

(Schlichtmeister).

Tvornica pavaljnatih tkanin, ne daleč od tu, potrebuje spretnega zravnatelja (Schlichtmeister). Prosilci naj se oglašé s spričevali o zmožnosti pri gospodu J. Reich-u, Poljanski nasip, Ozke ulice št. 4, v Ljubljani. (443—3)

Ptujska vina.

1884. leta malo rezno gld. 8 do 12
1883. " mlo in fino " 13 " 16
1884. " mar-vino svitlorudeče " 11 " 14
pravi vinski jesih " 11 " —

prodaja na hektolitre (313—10)

Jos. Kravagna v Ptuj.

V najem

se dajo pri graščini Turn-Podpeč (Thurn Gallenstein) na Dolenjskem razni predmeti na najmanj 3 leta z ugodnimi pogoji, in sicer:

1. Mlin in žaga

v dobrem stanju in obratu, h katerima se pa še na željo lahko prida nekaj njiv in travnikov.

2. Popolnem arondovano posestvo s hišo in velikim gospodarskim poslopjem,

13 oral 1077 □ sežn'ev njiv, 13 oral 1248 □ sežnjev travnikov, 1 oralo 1178 □ sežnjev pašnikov in sledujoč 10 oral 1121 □ sežnjev gozda za dobivanje stelje; to posestvo se tudi proda.

3. Več njiv in travnikov

posamično ali več vkupe, h katerim se potem pridado tudi potrebna stanovanja.

Kaj več pove oskrbništvu graščine Turn-Podpeč, pošta Sv. Križ na Dolenjskem, kjer se naj ustno ali pisмено povpraša. (426—3)

Salicilna ustna voda,

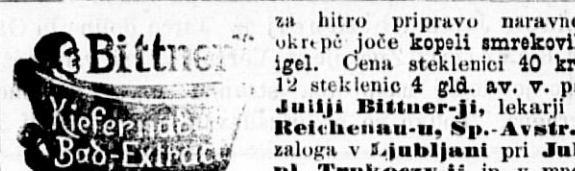
aromatična, upliva oživljuje, zapreči pokončanje zob in odpravi slab dah iz ust. 1 velika steklenica 50 kr.

Salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, upliva zelo oživljuje in napravi zobe blesteče bele, à 30 kr. (404—4)

Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo:

„LEKARNA TRNKOCZY“
zraven rotovža v Ljubljani.

za hitro pripravo naravne, okrepjejoče kopeli smrekovih igel. Cena steklenici 40 kr., 12 steklenic 4 gld. av. v. pri Juliji Bittern-ji, lekarni v Reichenau-u, Sp. Avstr.; zaloga v Ljubljani pri Jul. pl. Trnkoczy-ji in v mnogih lekarnah cesarstva.

NB. Za veliko banjo zadostuje jedna steklenica, za (143—13) kopalni stol $\frac{1}{4}$ steklenice.

Otvorjenje kupčije.

„Usojam si slavnemu p. n. občinstvu uljudno naznanjati, da sem v Kranji, na Glavnem trgu h. št. 142 prej pri KILLER-ji otvoril

kupčijo s suknenim, platnenim in manufakturnim blagom.

Svojo dobro oskrbljeno zalogo slav. p. n. občinstvu gorko priporočajoč, zagotavljam, da se bodem vedno trudil, s strogo reelnim in solidnim delovanjem pridobiti si zaupanje čestitih kupčevalcev in si ga tudi ohraniti. Priporoča se za mnogobrojni obisk

z odličnim spoštovanjem (444—2)

FRANC CROBATH.